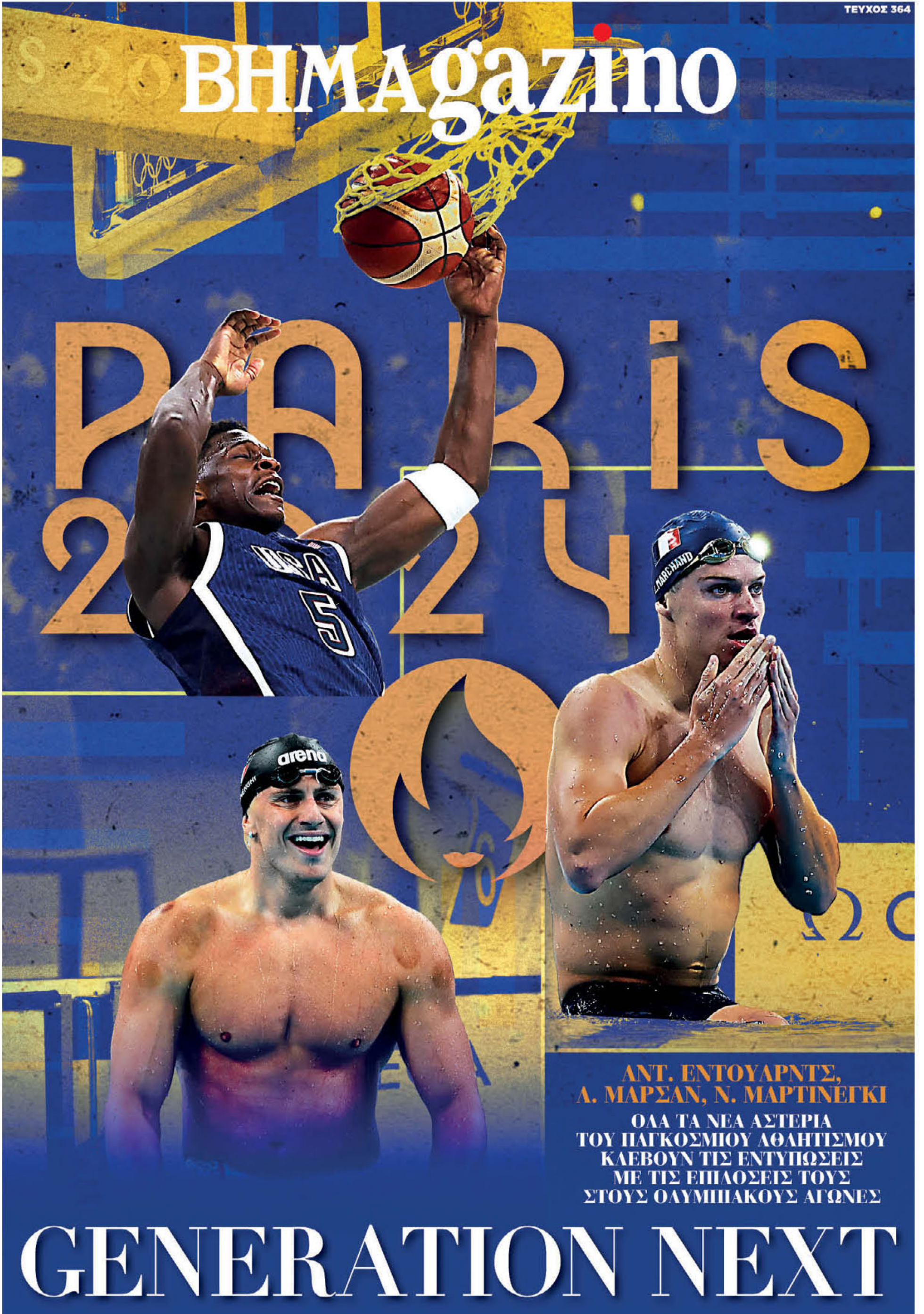

ΒΗΜΑ gazino

**ΑΝΤ. ΕΝΤΟΥΑΡΝΤΣ,
Α. ΜΑΡΣΑΝ, Ν. ΜΑΡΤΙΝΕΓΚΙ**

**ΟΛΑ ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ
ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΚΛΕΒΟΥΝ ΤΙΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ
ΜΕ ΤΙΣ ΕΠΙΛΟΓΕΣ ΤΟΥΣ
ΣΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ**

GENERATION NEXT

ΕΟΥΤΖΕΝΙΟ ΜΠΑΡΜΙΑ Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΘΕΑΤΡΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΗ ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΤΟΥ ΣΙΝΕΜΑ ΕΜΒΛΗΜΑΤΙΚΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΜΕ ΦΟΝΤΟ ΤΙΣ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΕΣ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
ΑΡΤ ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙ ΕΝΑ ΑΚΑΜΠΤΟ ΨΗΦΙΔΩΤΟ ΝΑ ΑΠΟΔΩΣΕΙ ΤΗ ΡΕΥΣΤΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΦΑΝΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Editorial

ΟΙ ΝΕΟΙ SUPERSTARS ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ...

Ο Σηκουάνας, ο ιστορικός, εμβληματικός ποταμός, αποτελεί μία από τις κορυφαίες σε επισκεψιμότητα περιοχές στο Παρίσι. Τα νερά του κυλούν «κουβαλώντας» μικρές και μεγάλες ιστορίες και σημαντικά γεγονότα στο πέρασμα του χρόνου. Το μοναδικής ομορφιάς αυτό ποτάμι, κόσμημα πραγματικό για την Πόλη του Φωτός, φιλοξένησε την πολυσυζητημένη τελετή έναρξης των Ολυμπιακών Αγώνων. Αυτή τη φορά τα νερά του δημιουργούσαν χιλιάδες υπέροχες ανατακλάσεις καθώς πάνω τους έπεφταν οι πολύχρωμοι προβολείς και τα οπτικά εφέ, έτσι όπως τα ήθελαν οι σκηνοθέτες και υπεύθυνοι των τηλεοπτικών μεταδόσεων. Ο Σηκουάνας βρισκόταν στο επίκεντρο των συζητήσεων, πολύ πριν ξεκινήσουν οι Ολυμπιακοί Αγώνες στο Παρίσι. Το ποτάμι αντιμετώπιζε πάρα πολλά προβλήματα, καθώς τα νερά του είχαν θεωρηθεί μολυσμένα και επικίνδυνα για αθλήματα τα οποία πραγματοποιούνται εκεί. Ακριβώς όπως το τρίαθλο. Τελικά οι Γάλλοι έκαναν ό,τι μπορούσαν, ξόδεψαν απίστευτα ποσά για τον καθαρισμό των υδάτων (μάλλον λιγότερα από ό,τι το ζεύγος Μακρόν για τα πλουσιοπάροχα γεύματα στο Élysée) χρησιμοποιώντας τους πλέον σύγχρονους τρόπους καθαρισμού, παραδίδοντας στον παγκόσμιο αθλητισμό (και τον κόσμο) έναν ποταμό καθαρότατο και «φιλικό» προς το περιβάλλον. Η δήμαρχος των Παρισίων λίγο πριν από την έναρξη των Olympic Games Paris 2024 βούτηξε στο ποτάμι για να δείξει πόσο καθαρό και ακίνδυνο είναι, πριν όμως καλά-καλά ξεκινήσουν οι Αγώνες, ο χώρος «μολύνθηκε» πάλι. Το τρίαθλο αναβλήθηκε, υπήρχε μία αμηχανία τρομερή από την πλευρά των Γάλλων, που καθημερινά αντιμετωπίζουν προβλήματα μεγάλα και μικρά, την Τετάρτη το πρωί ανακοινώθηκε όμως ότι το τρίαθλο θα πραγματοποιηθεί, αφού τα νερά του Σηκουάνα με τις απαραίτητες ενέργειες είναι και πάλι καθαρά. Χμμ... Θα πρέπει κάπου οι Γάλλοι να παραδεχθούν ότι αλλιώς τα περίμεναν και αλλιώς τους ήρθαν τα πράγματα γύρω από τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Σίγουρα δεν είναι τόσο εύκολο να οργανώσεις και να πραγματοποιήσεις το μεγαλύτερο και σημαντικότερο αθλητικό γεγονός στον πλανήτη. Οι Γάλλοι έκαναν και συνεχίζουν να κάνουν λάθη, προλαβαίνουν όμως και τα «διορθώνουν» την τελευταία στιγμή, κανείς δεν μπορεί να πει ότι οι Αγώνες δεν είναι καλοί. Απλώς δεν έχουν αυτό το... πολυπόθητο «άγγιγμα» της τελειότητας. Αυτό που επιθυμεί ο Εμανουέλ Μακρόν και οι διοργανωτές του σπουδαίου γεγονότος. Εμείς εδώ στο ΒΗΜΑgazino παρακολουθούμε καθημερινά τις προσπάθειες των αθλητών της διοργάνωσης. Υπάρχουν οι super αθλητές, πασίγνωστοι για τη λαμπρή τους πορεία, οι οποίοι έχουν πάρει μέρος και σε προηγούμενους Ολυμπιακούς. Έχουν πάνω τους αυτό το «μεγαλείο», την έντονη προσωπικότητα, αυτή τη «στόφα» της σιγουριάς. Και έπειτα... έπειτα έρχονται οι νέοι! Οι αθλητές που εμφανίζονται για πρώτη φορά σε Ολυμπιακούς Αγώνες. Κάποιες φορές είναι αμήχανοι, κοιτάζουν γύρω τους με «δέος», αγχώνονται, παρατηρούν. Στο τέλος όμως εντυπωσιάζουν, ξεχωρίζουν, επικρατούν μέσα από τις επιδόσεις στα αθλήματά τους. Κερδίζουν χρυσά, αργυρά, χάλκινα μετάλλια και στέλνουν αστραφτερά χαμόγελα στον φακό που καταγράφει τις αντιδράσεις τους. Αυτοί είναι οι νέοι superstars του παγκόσμιου αθλητισμού. Ο Λεόν Μαρσάν, κολυμβητής από τη Γαλλία, μόλις 22 ετών, με εντυπωσίασε από την πρώτη στιγμή. Κατέρριψε το ρεκόρ Αγώνων που κρατούσε ο σπουδαίος Μάικλ Φελπς (από το Πεκίνο) στον τελικό των 400 μ. Ο νεαρός Γάλλος είναι μεγάλος θαυμαστής του Φελπς. Ονειρό του ήταν πάντα να του μοιάσει. Η πορεία του αναμένεται εξαιρετική. Ο Ιταλός Νικολό Μαρτινέγκι, 25 ετών, κατέκτησε και αυτός το χρυσό στα 100 μέτρα πρόσθιο. Ο Νικολό έκανε την έκπληξη, ανέβηκε στο υψηλότερο σκαλί του βάθρου και έγινε... αφίσα στα δωμάτια των κοριτσιών που θαυμάζουν την εντυπωσιακή εξωτερική του εμφάνιση. Ο 22χρονος άσος του NBA Αντονι Εντουαρντς (μέλος της team USA) ξεχωρίζει με τις επιδόσεις του στο παρκέ. Τον παρατηρώ να ξεχωρίζει, παρά το γεγονός ότι παίζει δίπλα στους superstars Ντουράντ και Κάρι. Ο γκόλφερ Σκότι Σέλφερ είναι ένας πραγματικός star με ένα ολόχρυσο μέλλον. Ακριβώς όπως και η αυστραλή κολυμβήτρια Κέιλι Μακ Κίον, υπερταλαντούχα, πρέσβειρα της παγκόσμιας ωρολογιοποιίας OMEGA. Τα νέα χρυσά αστέρια λάμπουν με εκτυφλωτικό τρόπο. Είμαι σίγουρη ότι θα συνεχίσουν να μας απασχολούν για πολύ καιρό ακόμα.

Μαργαρίτα Σφέτσα
Διευθύντρια ΒΗΜΑgazino
msfetsa@alteregomedia.org

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 04 Εβδομάδα
- 06 Γνώμες
- 08 Cover Story: Χρυσά αστέρια
- 12 Εουτζένιο Μπάρμπα
- 15 Σάντα Φε
- 16 Χριστίνα Νάκου
- 18 Κινηματογραφικές βουτιές
- 22 Πάβλος Χαμπίδης
- 25 Νανά Ρούσσου
- 26 Bungalow 7
- 29 Πίπα Σμολ
- 30 Γερεβάν
- 34 Θ for Θαναθάκη του Αρκά

ΤΟ ΒΗΜΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ
Ι. Κ. ΠΡΕΤΕΝΤΕΡΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Γ. Δ. ΜΑΝΤΕΛΑΣ

ΒΗΜΑgazino

Εβδομαδιαίο περιοδικό που κυκλοφορεί δωρεάν με ΤΟ ΒΗΜΑ www.vimagazino.gr, e-mail: vimagazino@tovima.gr

ΕΚΔΟΤΗΣ **Ι. Κ. ΠΡΕΤΕΝΤΕΡΗΣ** ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ **ΑΛΤΕΡ ΕΓΚΟ ΜΜΕ Α.Ε.** ΚΥΡΙΟΣ ΜΕΤΟΧΟΣ **ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΜΑΡΙΝΑΚΗΣ**
ΝΟΜΙΜΟΣ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΣ **ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΡΕΝΤΖΟΣ** ΕΔΡΑ Λ. Συγγρού 340, Καλλιθέα, ΤΚ 17673 ΤΗΛΕΦΩΝΟ 210-7547000

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ **ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΦΕΤΣΑ** CREATIVE ART DIRECTOR Πάννης Κούρτης ART DIRECTOR Τάσος Φαρμάκης
ASSISTANT ART DIRECTOR Παύλος Ζερβός, Εφη Κουτρούμνη ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΥΛΗΣ Κατερίνα Κολιού
ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ Μαριλένα Αστραπέλλου, Ερη Βαρδάκη, Κοσμάς Βίδος, Πάννης Ζουμπουλάκης, Λάμπρος Καραγεώργος, Μάρκος Καρασαρίνης,
Αντώνης Καρπετόπουλος, Νιάννα Καρτσαγκούλη, Ελένη Κωνσταντάτου, Νίκος Λιβανός, Τάσος Μαντικίδης, Νατάσα Μπαστέα, Πύργος Νάστος, Άρης Ραβανός
GRAPHICS Μάκης Θεοφιλόπουλος PHOTO EDITOR Ευτυχία Κυδωνάκη FASHION DIRECTOR Νατάσα Λιονάκη FASHION EDITORS Αριστέιδης Ζώνης, Ηρώ Τσούρτου

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ Πέννυ Λάγκα Τηλ. 210-7547.059 plagka@alteregomedia.org ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΔΙΑΦΗΜΙΣΗΣ Λίλη Ξενάκη
Τηλ. 210-7547.063 lxenaki@alteregomedia.org ΥΠΟΔΟΧΗ ΔΙΑΦΗΜΙΣΗΣ Χριστίνα Βατού Τηλ. 210-7547.054 chvatou@alteregomedia.org

M.E.T. 230344

ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΔΥΝΑΤΑ...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ ΝΑΣΤΟ

Κάτι τέτοιες στιγμές μένουν τελικά χαραγμένες με χρυσά γράμματα στις σελίδες της ιστορίας των Ολυμπιακών Αγώνων. Συγγής σαν αυτές που έζησαν πριν από λίγες ημέρες στην Défense Arena οι 17 χιλιάδες περίπου θεατές που παρακολούθησαν ζωντανά την ιππάνια προσπάθεια του Λεόν Μαρσάν. Ο 22χρονος κολυμβητής δεν είχε αντίπαλο στον τελικό των 400 μ. μεικτή ατομική και τερμάτισε μέσα σε αποθέωση σε 4:02.95, καταρρίπτοντας το ρεκόρ αγώνων (4:03.84) που κρατούσε ο Μάικλ Φελπς, από το Πεκίνο. «Δεν έχω λόγια. Είναι απίστευτο. Από μικρός ονειρευόμουν να ζήσω και να κερδίσω έναν τελικό Ολυμπιακών. Ενίωσα δέος από τις αντιδράσεις του πλήθους, ήταν μια μοναδική στιγμή» δήλωσε ενθουσιασμένος. Αυτό ήταν το πρώτο μετάλλιο της διοργανώτριας χώρας στα αγωνίσματα κολύμβησης των φετινών Αγώνων και το πρώτο μετάλλιο που κατακτά η Γαλλία σε Ολυμπιακούς στο συγκεκριμένο αγώνισμα.

Γεννημένος στις 17 Μαΐου του 2002 στην Τουλούζη, ο νεαρός αθλητής ξεκίνησε την καριέρα του από νεαρή ηλικία, έχοντας ως έμπνευση τον πατέρα του, Χαβιέ Μαρσάν, που ήταν και αυτός κολυμβητής. Η πορεία του ξεκίνησε με αξιοσημείωτες επιδόσεις σε εθνικό επίπεδο και πολλές διακρίσεις σε αγώνες νέων. Το 2019 κατέκτησε το χάλκινο μετάλλιο στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Νέων της FINA στα 400 μέτρα μεικτή ατομική, δείχνοντας από νωρίς

Σε κάθε διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων υπάρχουν νεαροί αθλητές και νεαρές αθλήτριες που ξεχωρίζουν χάρη στις επιδόσεις και στους αναπάντεχους άθλους τους

ότι το μέλλον του προδιαγράφεται λαμπρό. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες του Τόκιο το 2021 τον βρήκαν να αγωνίζεται με πάθος και δύναμη, φτάνοντας κοντά στο βάθρο και αφήνοντας υποσχέσεις για ακόμα μεγαλύτερες επιτυχίες. Το 2022 ο Μαρσάν συνέχισε την ανοδική του πορεία στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα στη Βουδαπέστη, κατακτώντας δύο χρυσά μετάλλια στα 200 και τα 400 μέτρα μεικτή ατομική. Οι επιδόσεις του τον κατέστησαν έναν από τους κορυφαίους κολυμβητές στον κόσμο, κερδίζοντας την αναγνώριση τόσο από τους συναθλητές του όσο και από τους ειδικούς του αθλήματος. Η προετοιμασία του Μαρσάν για αυτούς τους Ολυμπιακούς Αγώνες ήταν φυσικά

εξαντλητική. Οι καθημερινές του προπονήσεις περιλάμβαναν έντονα προγράμματα φυσικής κατάστασης, ενδυνάμωσης και τεχνικής βελτίωσης. Συνεργάζεται στενά με τον προπονητή του, Μπομπ Μπούμαν, ο οποίος έχει διαδραματίσει καθοριστικό ρόλο στην εξέλιξή του.

Πέραν των αθλητικών του δραστηριοτήτων, ο Μαρσάν σπουδάζει βιολογία στο Arizona State University. Η αφοσίωσή του τόσο στην εκπαίδευση όσο και στον αθλητισμό δείχνει την πολύπλευρη προσωπικότητά του και την ικανότητά του να διαχειρίζεται πολλαπλές προκλήσεις. Με το βλέμμα στραμμένο στο μέλλον, ο Λεόν

Μαρσάν θα συνεχίσει να θέτει υψηλούς στόχους. Η αδιάκοπη αφοσίωση στο άθλημά του και η επιμονή του τον καθιστούν ένα από τα πιο ελπιδοφόρα ταλέντα της παγκόσμιας κολύμβησης, με το μέλλον του να προδιαγράφεται γεμάτο νέες προκλήσεις και επιτυχίες. Η νίκη του στο Παρίσι είναι μόνο η αρχή για αυτόν τον εξαιρετικό αθλητή, ο οποίος την ώρα που διαβάζετε αυτές τις γραμμές θα έχει ίσως πετύχει κάτι ανεπανάληπτο: την απόκτηση μεταλλίων στα 200 μ. πεταλούδα και στα 200 μ. πρόσθιο σε Ολυμπιακούς Αγώνες.

Άλλος ένας αθλητής της κολύμβησης που έκανε τη μεγάλη έκπληξη ήταν και ο Ιταλός Νικολό

Μαρτινέγκι, ο οποίος έζησε στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Παρισιού τη σπουδαιότερη στιγμή της έως τώρα καριέρας του, κατακτώντας το χρυσό μετάλλιο στα 100 μέτρα πρόσθιο. Η εμφάνισή του αυτή ήταν απόλυτα καθηλωτική, με την τεχνική του και την εκρηκτική του ταχύτητα να αφήνουν το κοινό άφωνο. Το ακόμη πιο εντυπωσιακό, ωστόσο, ήταν πως όλοι νόμιζαν ότι αυτή η κούρσα θα ήταν μια μονομαχία μεταξύ του Βρετανού Ανταμ Πίτι και του Κινέζου Χαϊγιάνγκ Τσιν. Ο Ιταλός κολυμβητής έκανε τη μεγάλη έκπληξη και με 59.03 ανέβηκε τελικά στο υψηλότερο σκαλί του βάθρου. Ο Βρετανός πάλεψε, αλλά δεν κατάφερε να γίνει μόλις ο δεύτερος άνδρας κολυμβητής στην ιστορία των Ολυμπιακών Αγώνων με τρία χρυσά στο ίδιο αγώνισμα, επίτευγμα που συνεχίζει να έχει καταφέρει μόνο ο θρυλικός Μάικλ Φελπς. Ο Μαρτινέγκι, ο οποίος στο Τόκιο ήταν τρίτος και είχε αναδειχθεί πρωταθλητής κόσμου –απόντος όμως του Πίτι–, το 2022 στη Βουδαπέστη έγινε ο δεύτερος Ιταλός που κατακτά το χρυσό ολυμπιακό μετάλλιο στα 100 μ. πρόσθιο, μετά τον Ντομένικο Φιοραβάντι το 2000.

Γεννημένος την 1η Αυγούστου 1999 στο Βαρέζε, μόλις έγινε 25 ετών δηλαδή, ο ψηλός τύπος με τα πλατινέ μαλλιά έχει κατακτήσει την κορυφή με αφοσίωση, σκληρή δουλειά και αζεπέραστο ταλέντο. Η καριέρα του ξεκίνησε από νεαρή ηλικία, όταν οι προπονητές του αναγνώρισαν τις εξαιρετικές του ικανότητες στο πρόσθιο. Ο Μαρτινέγκι γρήγορα ανέβηκε επίπεδο στις εθνικές διοργανώσεις, κατακτώντας τίτλους και ρεκόρ που τον ξεχώρισαν από τους συνομηλικούς του. Το 2017, στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Νέων της FINA στην Ινδιανάπολη, ο ευειδής νεαρός έκανε το μεγάλο βήμα προς τη διεθνή αναγνώριση. Κέρδισε δύο χρυσά μετάλλια στα 50 και 100 μέτρα πρόσθιο, σημειώνοντας ρεκόρ αγώνων. Αυτές οι επιτυχίες ήταν μόνο η αρχή για τον Ιταλό, που είχε ήδη αρχίσει να κάνει όνομα στον χώρο της κολύμβησης. Τα επόμενα χρόνια ο Μαρτινέγκι συνέχισε να κερδίζει μετάλλια και να βελτιώνει τους χρόνους του. Το 2021, στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Τόκιο, κατέκτησε το χάλκινο μετάλλιο στα 100 μέτρα πρόσθιο, επιβεβαιώνοντας την παρουσία του στην ελίτ των παγκόσμιων κολυμβητών.

Υπάρχει φυσικά κι άλλος ένας Ιταλός κολυμβητής, ο Τόμας Τσεκόν, που κέρδισε το χρυσό στα 100 μέτρα ύπτιο στους Ολυμπιακούς του Παρισιού, απασχολώντας όμως ταυτόχρονα πολύ έντονα τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης με την εντυπωσιακή του εμφάνιση, πολλές μάλιστα χρήστριες των social media σχολίασαν ότι θα μπορού-

● Ο Τόμας Τσεκόν πανηγυρίζει τη νίκη του.

● Ο Νικολό Μαρτινέγκι στο πόντιουμ.

● Ο Αντονι Εντουαρντς επί το έργον.

FRANCOIS-XAVIER MARIT / AFP / VISUALS UNLIMITED

Υποβρύχια λήψη
του Λεόν Μαρσάν.

ΕΟΥΤΖΕΝΙΟ ΜΠΑΡΜΠΑ

«Δεν ζούμε σε επαναστατικούς καιρούς»

Ο διάσημος ιταλοδανός σκηνοθέτης και δάσκαλος του θεάτρου, μια οικουμενική και επιδραστική φυσιογνωμία για πάνω από μισό αιώνα, μιλάει στο BHMAGAZINO λίγο προτού επιστρέψει στην Ελλάδα για μια νέα «πολιτισμική ανταλλαγή». Μοιράζεται με το περιοδικό όψεις της πορείας του, σκέψεις που τον απασχολούν και υποστηρίζει την πληθυντική φύση της τέχνης του.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΡΗΓΟΡΗ ΜΠΕΚΟ

Ετούτη την περίοδο ο Εουτζένιο Μπάρμπα βρίσκεται σε μια πόλη στη χερσόνησο της Γιουτλάνδης, στη δυτική Δανία. Βεβαίως, δεν είναι μόνος του εκεί, είναι «με όλη την ομάδα» του Odin Teatret. Το θέατρο αυτό (με το οποίο έχει συνδεθεί άρρηκτα η καλλιτεχνική πορεία του ίδιου, κάπου παραπάνω από θέατρο δηλαδή, ένα πολύπλευρο, εξελισσόμενο αισθητικό σύμπαν και παράλληλα μια αντισυμβατική αντίληψη για την τέχνη εν γένει) είχε εξαρχής πάρει το όνομά του από τον σκανδιναβό θεό, που ξεδίπλωνε «τις σκοτεινές του δυνάμεις για να καταστρέψει ή για να δώσει ενόραση». Στην περίπτωση του 88χρονου ιταλοδανού σκηνοθέτη και δασκάλου, από τις πλέον σημαντικές και επιδραστικές φυσιογνωμίες στο παγκόσμιο θέατρο κατά το δεύτερο μισό του 20ού αιώνα, η δημιουργία υπήρξε ανέκαθεν ταυτόσημη με έναν διαφορετικό τρόπο ζωής. «Μου αρέσει να δουλεύω στην περιφέρεια, όπου η πολιτιστική ζωή είναι παρούσα και συνεχής και θρέφεται από τους “αγνώστους”, ομάδες και άτομα, διότι για εμένα αποτελούν όχι μόνο τη ραχοκοκαλιά της ποικιλομορφίας ενός έθνους μα και, αρκετά συχνά, της ανανέωσής του. Είμαστε στο Ρίνγκεμπινγκ για την “Εστία Οντίν”, ένα πλέγμα δραστηριοτήτων οι οποίες διαρκούν εννέα ημέρες, ξεκινάμε στις επτά το πρωί και τελειώνουμε στις δέκα το βράδυ. Είναι αποκλειστικά

σαράντα οι άνθρωποι που συμμετέχουν. Εξοικειώνονται ο καθένας ξεχωριστά και όλοι μαζί με την ιστορία, τις πρακτικές και τα μέλη της θεατρικής μας ομάδας, που είναι πλέον από τις παλαιότερες στον κόσμο. Το πρόγραμμα συντονίζεται από εμένα και τους ηθοποιούς, με προεξάρχουσα τη συνοδοιπόρο Τζούλια Βάρλεϊ. Περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, διδασκαλίες, δραματουργίες, παραστάσεις, συζητήσεις και ευρύτερα, όπως προτιμώ να λέω, “πολιτισμικές ανταλλαγές”. Όταν ολοκληρώσουμε εδώ, θα γυρίσουμε στο Χόλστεμπρο, όπου το Odin Teatret έχει παραδοσιακά την έδρα του, και θα συνεχίσουμε πρόβες με το ανασάμπλ για τη νέα μας παράσταση, “Τα σύννεφα του Αμλετ”, την οποία θα αρχίσουμε να παρουσιάζουμε το προσεχές φθινόπωρο, πρώτα στο Μεξικό και στην Κίνα και, κατόπιν, του χρόνου πια, στην Ευρώπη» δήλωνε τις προάλλες στο BHMAGAZINO ο Εουτζένιο Μπάρμπα εν όψει και της επικείμενης επιστροφής του στην Αθήνα για το τετραήμερο (καλλιτεχνικό και εκπαιδευτικό) αφιέρωμα «60 χρόνια Eugenio Barba - Odin Teatret», που διοργανώνει η πολυδραστητική ομάδα τέχνης Fabrica Athens μεταξύ 19 και 22 Σεπτεμβρίου 2024. Η συζήτηση που ακολουθεί φωτίζει όψεις μιας πολυσχιδούς προσωπικότητας με οικουμενικό ορίζοντα, καθώς, όπως πρόλαβε να σημειώσει ο μελετητής και κριτικός Φερνανάντο Ταβιάι, ο Μπάρμπα «είναι ο μόνος που έχει δουλέψει

με καινοτόμο τρόπο σε όλα τα πεδία της θεατρικής κουλτούρας», από τη θεωρητική σκέψη και τη μετάδοση τεχνικής και επαγγελματικής γνώσης μέχρι τη «χρήση του θεάτρου σε κοινωνικό πλαίσιο ως διαπολιτισμικό εργαλείο που να ενεργοποιεί σχέσεις και σημεία επαφής μεταξύ διαφορετικών κοινοτήτων και εθνικών ομάδων».

Κύριε Μπάρμπα, τι σημαίνει για εσάς η κίνηση, το ταξίδι;
«Η συνθήκη της περιπλάνησης αφορά την ιστορία του επαγγελματικού θεάτρου σε όλες τις κουλτούρες. Για το Odin Teatret δε είναι μια αναγκαιότητα, κα-

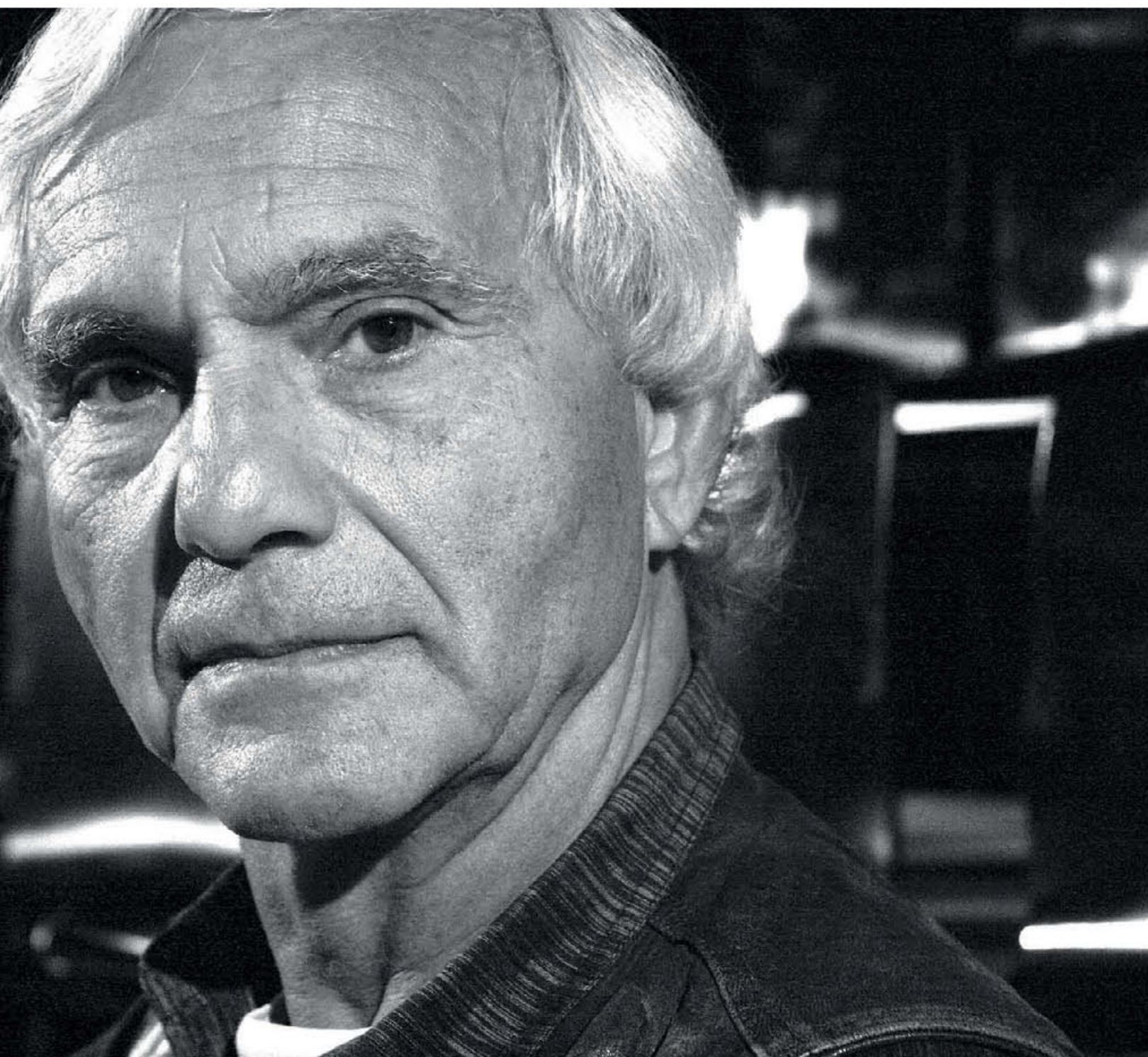

ΦΙΟΡΑ ΒΕΡΡΟΖΑΝΟ

«Σήμερα η λέξη θέατρο δεν σημαίνει τίποτα. Σήμερα υπάρχουν μόνο θέατρα, ένα φαινόμενο πληθυντικό, με ποικίλες τεχνικές, χώρους και θεατές».

myΔΕΗ
myWay

Το θέατρο είναι ένας μικρόκοσμος καμωμένος από μερικούς άνδρες και μερικές γυναίκες, μπορεί όμως να μετεξελιχθεί και σε οχυρό όπου τα όνειρα ριζώνουν, συντηρούνται και γίνονται αληθινά

θώς έχουμε τη βάση μας σε μια μικρή πόλη περίπου 25.000 κατοίκων. Αυτό σημαίνει ότι είμαστε υποχρεωμένοι να κινηθούμε για να βρούμε τους θεατές μας. Οι μετακινήσεις μας, οι επισκέψεις μας σε ποικίλα μέρη και οι συναντήσεις μας με ένα ευρύ φάσμα ανθρώπων και χαρακτήρων, όλα αυτά είναι πολύ σημαντικά. Ομως το πιο σημαντικό είναι να μη γίνουμε δούλοι αυτής της ατέρμονης κίνησης, της “επαγγελματικής γύρας”, όπως έλεγαν οι ηθοποιοί στις περασμένες εποχές. Είναι κρίσιμο πάντοτε να περιπλέκουμε τη διαδρομή μας, να την κάνουμε πιο σύνθετη και να τη μετασχηματίζουμε σε κάτι

παράδοξο: ένα ταξίδι που αρχίζει να βγάζει και να απλώνει τις ρίζες του. Το αγρόκτημα έξω από το Χόλστεμπρο, το οποίο έχουμε μεταμορφώσει σε “θεατρικό εργαστήρι” από το 1966, είναι δίχως αμφιβολία μία από τις ρίζες μας. Ωστόσο, η πλέον κεφαλαιώδης ρίζα είναι η ικανότητα της ομάδας να επιτυγχάνει την ισορροπία, να συνεργάζεται και να γεννά κάθε φορά αυτό που εγώ προσδιορίζω ως “όνειρο”.

Κι αυτό το όνειρο, όπως το αντιλαμβάνεστε, τι είναι;

«Το “όνειρο” αυτό δεν είναι ένας στόχος προς επίτευξη, ένα πρόγραμμα προς εφαρμογή, ούτε καν

μια διακήρυξη προθέσεων. Είναι μάλλον ένα απροσδιόριστο και ασαφές και εσώτερο κίνητρο, θα έλεγα ένα συναισθηματικό νεφέλωμα, που παραπέμπει σε κάτι ακόμα πιο “ουσιαστικό”. Κι αυτό το “ουσιαστικό” διαφέρει για κάθε συστατικό παράγοντα της ομάδας, είναι κάτι που δεν μπορεί να αρθρωθεί απαραίτητως, όμως μας υποστηρίζει και μας συντρέπει ώστε να μην τα παρατάμε. Το “όνειρο” υφαίνει τους αδιόρατους δεσμούς μιας ομάδας που ριζώνει στην καθημερινή επιμέλεια ενός επαγγελματία, σε ένα είδος προσωπικής συναίνεσης που μετατρέπεται σε συλλογική αυτοπειθαρχία και

καθιστά τους πάντες ίσους μεταξύ μας. Το θέατρο είναι ένας μικρόκοσμος καμωμένος από μερικούς άνδρες και μερικές γυναίκες, μπορεί όμως να μετεξελιχθεί και σε οχυρό όπου τα όνειρα ριζώνουν, συντηρούνται και γίνονται αληθινά».

Διαπιστώνω ότι επιμένετε στις ρίζες. Ποιες είναι οι ρίζες ενός μετανάστη, ενός καλλιτέχνη, όπως εσείς;

«Γεννήθηκα στο Μπρίντζι της Ιταλίας. Στο σχολείο, στην εφηβεία μου, έκανα πέντε χρόνια αρχαία ελληνικά και οκτώ χρόνια λατινικά. Μπορούσα να μεταφράζω κομμάτια από τραγωδίες του

Σοφοκλή και ποιήματα του Αρχιλόχου. Όταν έγινα 18 χρόνων, εγκατέλειψα τη χώρα μου και τη γλώσσα μου, μετανάστευσα στη Νορβηγία χωρίς να ξέρω ούτε μια λέξη από κάποια άλλη ξένη γλώσσα. Κι όμως εκείνοι οι αρχαϊκοί ήχοι, σε κείμενα και σε στίχους, με συντρόφεψαν στις περιπλανήσεις μου και έγιναν η δική μου πατρίδα. Μπορεί να είσαι μετανάστης, αλλά οφείλεις να έχεις τις ρίζες σου στον ουρανό. Η αρχαία ελληνική ποίηση, φιλοσοφία και δραματολογία ανήκουν στις δικές μου ρίζες».

Ποιο θεωρείτε ότι είναι το επίτευγμα στην ιστορία του Odin Teatret;

Ο δικός σου τρόπος με την ενέργεια.

Σκάνναρε εδώ για να το κατεβάσεις

Ένα με το μέλλον
dei.gr

Μια αναδρομή σε εμβληματικά φιλμ γυρισμένα με φόντο διάσημες παραλίες ανά τον πλανήτη που έχουν χαραχθεί στη μνήμη μας γιατί πολύ απλά μας προκάλεσαν την επιθυμία να βουτήξουμε στα νερά τους...

ΑΠΟ ΤΟΝ
ΓΙΑΝΝΗ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ

Ποια είναι η προτεραιότητα των περισσότερων ανθρώπων που επισκέπτονται γνωστές παραλίες ή που βάζουν τον εαυτό τους στη διαδικασία να ανακαλύψουν άγνωστες ακτές; Δεν χωρά αμφιβολία στο ότι βασικό λόγο αποτελούν οι βουτιές σε καθαρά, κρυστάλλινα νερά. Από εκεί και πέρα τα γούστα ποικίλλουν. Άλλοι αναζητούν τον δυνατό, αστραφτερό ήλιο, άλλοι την προστατευτική σκιά. Κάποιοι προτιμούν να βουλιάζουν μέσα στη θερμότητα της χρυσής άμμου, άλλοι ονειρεύονται πέτρα ή βοτσαλάκια που μοιάζουν με καραμέλες. Και αν αυτό, βέβαια, είναι εφικτό, όσο το δυνατόν λιγότερους αχινούς, παρότι οφείλουμε να θυμόμαστε ότι αχινός σημαίνει καθαρό νερό. Τα πράγματα στον κινηματογράφο δεν είναι και τόσο διαφορετικά. Και εκεί το ίδιο περίπου συμβαίνει. Αλλά ας είμαστε ειλικρινείς. Στην πλειονότητά τους οι κινηματογραφικές παραλίες που έχουν «παίξει» σε ταινίες είναι φτιαγμένες μόνο και μόνο για την ίδια την... προβολή τους.

Βέβαια οι κινηματογραφικές παραλίες δεν είναι πάντα ελκυστικές για ανέμελα μπάνια. Βλέποντας, για παράδειγμα, τα «Μαθήματα πιάνου» (1993) της Τζέιν Κάμπιον, η επιθυμία σου να βουτήξεις στα παγωμένα, τρικυμιώδη νερά της Νέας Ζηλανδίας ίσως να μην είναι και τόσο έντονη, κάτι που θα λέγαμε ολόκαρδα και για τις ακτές που έχουν φιλοξενήσει ταινίες του Θόδωρου Αγγελόπουλου. Γι' αυτό και εμείς, στο ανά χείρας κείμενο περιοριστήκαμε στις παραλίες όπου, ναι, θα θέλαμε να απολαύσουμε το μπάνιο μας!

Μυστικός, αλλά και ταξιδιωτικός πράκτορας!

Ακόμα και όσοι δεν ανήκουν στους φαν του Τζέιμς Μποντ, γνωρίζουν πολύ καλά ότι η έννοια του εξωτικού είναι ταυτόσημη με τις κινηματογραφικές

περιπέτειες ενός ήρωα ο οποίος πέρα από το ότι θεωρείται ο αποτελεσματικότερος μυστικός πράκτορας του σελιλόντ, έχει αποδειχθεί και ένας θαυμάσιος... Ξεναγός. Για την ακρίβεια, τα γυρίσματα των φιλμ του 007 σε εξωτικές παραλίες κατά κάποιον τρόπο αποτελούν από μόνα τους ξεχωριστό κεφάλαιο και όχι μια απλή αναφορά όπως κάνουμε εδώ. Γιατί με τις ταινίες του ο Μποντ, εδώ και παραπάνω από 60 χρόνια, έχει «μεταφέρει» εκατομμύρια θεατές σε δεκάδες διάσημες παραλίες ανά τον πλανήτη, αρκεί να θυμηθούμε ότι η πρώτη

σκηνή ταινίας Τζέιμς Μποντ, της περιπέτειας «Τζέιμς Μποντ, Πράκτωρ 007 εναντίον Δρος Νο» (Dr. No, 1962), ανήκει στις πιο εντυπωσιακές εισαγωγές στην ιστορία του κινηματογράφου: από τα κρυστάλλινα, καταγάλανα νερά της «μαγικής» παραλίας της Τζαμάικας «Γελαστά Νερά» (Laughing Waters) αναδύεται η Χάνι Ράιντερ της Ούρσουλα Αντρες, που με το κατάλευκο μπικίνι της (στο οποίο είναι δεμένη μια λευκή ζώνη με μαχαίρι) μαγνητίζει το βλέμμα του Μποντ (Σον Κόνερνι) αλλά και των εκατομμυρίων θεατών που είδαν την ταινία.

Τμήμα της ιδιωτικής περιοχής Οκτώ Ποτάμια (Ocho Rios), τα «Γελαστά Νερά» ήταν ο πρώτος χώρος γυρισμάτων ταινίας 007 και δεν επιλέχθηκε τυχαία, καθώς ο «πατέρας» του Μποντ, ο βρετανός συγγραφέας Ιαν Φλέμινγκ, με προτροπή του φίλου του, θεατρικού συγγραφέα Νόελ Κάουαρντ, είχε φτάσει στην Τζαμάικα ένα εξοχικό ώστε εκεί να περνά σε θερμό περιβάλλον τους μήνες του χειμώνα. Μάλιστα, σχεδόν πανομοιότυπα, η σκηνή επαναλήφθηκε στην τελευταία ταινία του πέμπτου Τζέιμς Μποντ, του Πιρς Μπρόσον, το «Πέθανε μια άλλη

μέρα» (Die Another Day, 2002). Εκεί βλέπουμε τη Χάλι Μπέρι, με πορτοκαλί μαγιό αυτή τη φορά, να αναδύεται και αυτή από το νερό της θάλασσας, και πάλι στην Καραϊβική, έξω από την Αβάνα. Η μαγεία της Καραϊβικής ανέκαθεν γοήτευε τη μεγάλη οθόνη, όμως τα τελευταία 20 χρόνια μπήκε στην κυριολεξία στο DNA των κινηματογραφόφιλων χάρη στο σούπερ επιτυχημένο franchise «Pirates of the Caribbean». Και να πούμε εδώ ότι για όσους έχουν στόχο την περιπλάνηση σε κάποιο έρημο νησί, η επιλογή εκείνου στους

● Η Μέριλιν Μονρόε και ο Τόνι Κέρτις στην παραλία του Coronado στο Σαν Ντιέγκο που φιλοξένησε μέρος των γυρισμάτων της ταινίας «Μερικοί το προτιμούν καυτό».

● Σκηνή από την ταινία «Πειρατές της Καραϊβικής: Η κατάρα του Μαύρου Μαργαριταριού», με τους Τζόνι Ντεπ και Κίρα Νάιτλι εγκλωβισμένους στον... παράδεισο του Petit Tabac.

● Η Καραϊβική έγινε το σπίτι του συγγραφέα Ιαν Φλέμινγκ αλλά και ο πρώτος χώρος γυρισμάτων ταινίας Τζέιμς Μποντ, του «Dr. No», με τον Σον Κόνερι και την Ούρσουλα Αντρες.

«Πειρατές της Καραϊβικής: Η κατάρα του Μαύρου Μαργαριταριού» (2003), όπου εγκλωβίζεται ο Τζακ Σπάρου (Τζόνι Ντεπ) και η Ελίζαμπεθ Σουάν (Κίρα Νάιτλι), δεν είναι καθόλου άσχημη. Πρόκειται για έναν εκπληκτικό παράδεισο ονόματι Petit Tabac και είναι ένα μικρό νησί στο ακατοίκητο αρχιπέλαγος Tobago Cays, το στολίδι του Αγίου Βικεντίου και των Γρεναδίνων. Σημειωτέον, το Petit Tabac θεωρείται ένα από τα καλύτερα σημεία για snorkeling (κολύμβηση με αναπνευστήρα) στον κόσμο, χάρη σε έναν προ-

στατευτικό εξωτερικό ύφαλο που ονομάζεται «World's End». Μετά την τεράστια επιτυχία της ταινίας «Dr. No», οι παραγωγοί της, Αλμπερτ Μπρόκολι και Χάρι Σάλτμαν, αποφάσισαν να δίνουν πάντα σημασία στους εξωτικούς χώρους γυρισμάτων των ταινιών 007, οπότε τρία χρόνια αργότερα, στο «Τζέιμς Μποντ, Πράκτωρ 007: Επιχείρηση Κεραυνός» (Thunderball, 1965), ο Μποντ παίζει πόκερ σε ένα μικρό νησάκι στο Αρχιπέλαγος Λουκιάνα ονόματι Paradise Island στις Μπαχάμες. Και πάει λέγοντας... Μία από τις πολύ χαρακτηριστι-

ΒΟΥΤΙΕΣ

Από την έκθεση «Daydreaming in Kéa» («Ρεμβάζοντας στην Κέα») του Πάβλου Χαμπίδη στο One&Only Kéa Island.

Η θέα από το πολυτελές θέρετρο είναι μοναδική.

Η ΚΕΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΚΙΤΣΑ ΤΟΥ ΠΑΒΛΟΥ ΧΑΜΠΙΔΗ

Ο πρώτος καλλιτέχνης που συμμετέχει στο πρόγραμμα «Artist in Residence» του One&Only Κέα Island μετέτρεψε τους χώρους του πολυτελούς resort σε προσωπικό του εργαστήρι, από όπου με νερομπογιές, σινική μελάνη και γκουάς αποτύπωσε την ομορφιά του κυκλαδίτικου τοπίου.

ΑΠΟ ΤΗΝ
ΝΤΙΑΝΑ ΚΑΡΤΣΑΓΚΟΥΑΗ

Ενας επίγειος παράδεισος είναι το ολοκαίνουργιο One&Only Κέα Island, το οποίο άνοιξε στην Τζια τον περασμένο Ιούνιο αναβαθμίζοντας τις επιλογές φιλοξενίας στο νησί. Σε αντίθεση όμως με άλλα πολυτελή θέρετρα, τα οποία μοιάζουν αποκομμένα από τον υπόλοιπο κόσμο, το One&Only Κέα Island έχει επιδιώξει το εντελώς αντίθετο. Και το έχει καταφέρει. Σε απόλυτη σύνδεση και σχέση με την τοπική κοινότητα, τους κατοίκους και τους επισκέπτες της Τζιας, έρχεται σε άμεσο διάλογο μαζί τους και αποτελεί ουσιαστικό κομμάτι, έτσι ώστε όχι μόνο να προσφέρει την καλύτερη δυνατή εμπειρία στους φιλοξενούμενούς του, αλλά και να μπορεί να δίνει κάτι πίσω στον τόπο που το υποδέχθηκε με τόση θερμή.

Ενδεικτικό της φιλοσοφίας αυτής είναι το «Artist in Residence» που εγκαινιάστηκε στις 27 Ιουλίου με την έναρξη της έκθεσης «Daydreaming in Kéa» («Ρεμβάζοντας στην Κέα») του εικαστικού Πάβλου Χαμπίδη, με επιμελήτρια τη Σωτηρία Αντωνοπούλου, η οποία θα διαρκέσει μέχρι τις 31 Αυγούστου. Πρόκειται για ένα πρόγραμμα που απευθύνεται σε καλλιτέχνες, οι οποίοι θα καλούνται να διαμείνουν στο πανέμορφο resort, για να μπορούν ανενό-

χλητοι και με ιδανικές συνθήκες, σε έναν χώρο υψηλής αισθητικής, να εμπνευστούν και να δημιουργήσουν τα έργα τους. Στη διάρκεια της παραμονής τους εκεί, οι επισκέπτες του θερέτρου θα μπορούν να αλληλεπιδρούν μαζί τους μέσω εργαστηρίων, εκθέσεων και εκδηλώσεων. Στη συνέχεια τα έργα θα παρουσιάζονται στο ξενοδοχείο με μια έκθεση ανοιχτή στο ευρύτερο κοινό.

Ενας παλιός γνώριμος

Η επιλογή του Πάβλου Χαμπίδη να ξεκινήσει το εν λόγω πρόγραμμα είναι πολύ εύστοχη καθώς ο καλλιτέχνης, εκτός από το ότι έχει αφιερώσει μεγάλο κομμάτι της ζωής του στην αποτύπωση μέσω των σκίτσων του της ομορφιάς της χώρας μας, έχει και μια στενή σχέση με την Κέα, η οποία κρατά από τη δεκαετία του 1980, τότε που το νησί αναφερόταν συχνά ως «Μικρό Παρίσι» λόγω της δημοτικότητάς του στον κόσμο των καλλιτεχνών και των διανοούμενων. Ο γεννημένος και μεγαλωμένος στη Θεσσαλονίκη εικαστικός, ο οποίος έχει σπουδάσει Ιστορία της Τέχνης και Φιλοσοφία στο Πανεπιστήμιο Lund της Σουηδίας, έχει ζήσει και εργαστεί σε μεγάλες πόλεις ανά τον κόσμο, όπως το Βερολίνο, το Παρίσι, το Τόκιο, η Γενεύη, οι Βρυξέλλες και η Αθήνα. Οι πίνακές του έχουν παρουσιαστεί σε πολυάριθμες

Ο εικαστικός Πάβλος Χαμπίδης είναι ο πρώτος «Artist in Residence» του One&Only Κέα Island.

ατομικές εκθέσεις παγκοσμίως, με τις υδατογραφίες του να ξεχωρίζουν ιδιαίτερα. Ο ίδιος μας μίλησε για την πρόσφατη εμπειρία του στο One&Only Kéa Island, για την αξία ενός προγράμματος όπως το «Artist in Residence» για το νησί και τους συμμετέχοντες καλλιτέχνες, για την έκθεση «Daydreaming in Kéa», αλλά και για τα μελλοντικά του σχέδια. Αξίζει να σημειωθεί ότι το θέρετρο παρήγαγε σε περιορισμένο αριθμό καλλιτεχνικές εκδόσεις τριών έργων του Πάβλου Χαμπίδη, οι οποίες είναι αριθμημένες και υπογεγραμμένες από τον ίδιο. Τα αντίγραφα θα είναι διαθέσιμα αποκλειστικά στην μπουτίκ του One&Only Kéa Island.

Κύριε Χαμπίδη, είστε ο καλλιτέχνης με τον οποίο εγκαινιάζεται το πρόγραμμα «Artist in Residence» του One&Only Kéa Island». Πώς προέκυψε η συνεργασία αυτή;
«Η ιδέα για τη δημιουργία του προγράμματος ήταν της Σωτηρίας Αντωνοπούλου, η οποία είναι δημιουργός της Keos Culture και συνεργάτιδα του One&Only Kéa Island για πολιτιστικές δραστηριότητες. Με την κυρία Αντωνοπούλου είχα συνεργαστεί στο παρελθόν εκθέτοντας τα έργα μου στην γκαλερί της στο Βουρκάρι. Πέρυσι ο γενικός διευθυντής του resort, Jerome Colson, είδε τη δουλειά μου και ενθουσιάστηκε. Το ενδιαφέρον του αυτό οδήγησε σε συζητήσεις, στη συγκρότηση του προγράμματος, και τελικά στην πρόταση να δημιουργήσω μία σειρά έργων με την προσωπική αυτής της έκθεσης».

Μιλήστε μας για τα έργα της έκθεσης.
«Ο τίτλος της έκθεσης είναι "Ρεμι-

● Στο Atria Restaurant του resort σερβίρονται ελληνικές γεύσεις με τοπικές πρώτες ύλες.

● Από καφέ το πρωί μέχρι σαμπάνια το βράδυ απολαμβάνουμε στο Kosmos Lobby Bar.

βάζοντας στην Κέα" και δείχνουμε μια σειρά σχεδίων με σινική μελάνη, νερομπογιές, μολύβια νερομπογιές και γκουάς (έναν τύπο χρώματος παρόμοιος με αυτόν της υδατογραφίας), τα οποία έκανα κατά την πρόσφατη διαμονή μου στο νησί. Πρόθεσή μου είναι να αναδείξω χαρακτηριστικές, ενίοτε απρόσμενες, οπτικές γωνίες, καθημερινές στιγμές, αλλά και λεπτομέρειες του resort, οι οποίες ασκούν στον επισκέπτη μία λανθάνουσα, ανεπιτήδευτη γοητεία».

Αν και όλα τα έργα της έκθεσης είναι καινούργια, εμπνευσμένα από τη διαμονή σας στο πολυτελές θέρετρο, η σχέση σας με την Τζια μετρά πολύ περισσότερα χρόνια. Βρίσκετε ότι έχει αλλάξει το νησί; Αν ναι, πώς;
«Η έκθεση αποτελείται από σχέδια τα οποία έχω κάνει στο ίδιο το θέρετρο, καθώς και άλλα με θέμα πάντα το νησί. Επιπλέον εκτίθενται και τρία λάδια. Θέλαμε να δείξουμε ότι το θέρετρο δεν είναι απομονωμένο και θέ-

λει να εντάσσεται στη συνολική εμπειρία της Κέας. Το ότι το νησί έχει αλλάξει είναι αυτονόητο. Η ακινησία δεν είναι ζωή. Τώρα, φυσικά, εύκολα μπορεί κανείς να δηλώσει ότι η αλλαγή είναι ποσοτική, όπως όμως παντού, πάντα και σε όλα, η πρόοδος και τα όποια οφέλη συνεπάγονται και απώλειες. Αλλάξε, όπως θα ήταν αναμενόμενο, οικιστικά. Και μάλιστα αισθητά. Πλην όμως, η καθημερινότητα γλιστράει νωχελικά. Καμιά φορά αναρωπιέμαι μήπως έχει αλλάξει η ίδια η ακτή. Νοσταλγώ τόσο πολύ, όμως αδυνατώ να εντοπίσω τα αγαπημένα μου "βραχίδια". Το μακρινό 1986 ήταν κάπου ανάμεσα στο Γιαλιοκάρι και το Βουρκάρι. Παραμένει όμως ένα νησί για "dolce far niente" (η χαρά τού να μην κάνεις τίποτα), καλλιτεχνική αναζήτηση και περιουλογή».

Έχετε παλαιότερα έργα στην προσωπική σας συλλογή που απεικονίζουν το νησί όπως ήταν τότε;
«Έχω αρκετά σχέδια με θέμα την Τζια που πάνε πίσω στο 2015 και το 2017. Έχω όμως και δύο-τρία ακόμα πιο παλιά, του 1986, τα οποία έχουν να κάνουν με την τότε τζιώτικη εμπειρία. Είναι οι θρυλικοί "αχινοφάγοι"».

Με ποιον τρόπο θεωρείτε ότι μπορεί να συμβάλει το πρόγραμμα «Artist in Residence» του One&Only Kéa Island στην προώθηση της τέχνης και στην ανάδειξη του έργου καταξιωμένων καλλιτεχνών, αλλά και νεότερων;
«Αυτή καθαυτή η επιλογή του προγράμματος "Artist in Residence", το οποίο δίνει τη δυνατότητα σε έναν καλλιτέχνη αφενός να δημιουργήσει επί τόπου, αφεντέρου να παρουσιάσει το αποτέλεσμα της δουλειάς του, αρκεί. Δεν παίζει ρόλο αν είναι καταξιωμένος ή μη. Η επιλογή δίνει κύρος στο resort, βήμα στους καλλιτέχνες και εικαστική ψυχαγωγία στον κόσμο».

Αν και πρόκειται για ένα ολοκαίνουργιο resort, το One & Only Kéa Island μοιάζει να υπήρχε πάντα εκεί, εναρμονισμένο με το υπόλοιπο τοπίο. Κρίνοντας από τη διαμονή σας εκεί, ποια είναι η σύνδεσή του με την τοπική κοινότητα και το ίδιο το νησί;
«Ήδη αποτελεί έναν πόλο αναφοράς για το νησί, απασχολεί έναν σεβαστό – για την κλίμακα του νησιού – αριθμό νέων ανθρώπων και η επιθυμητή συνεργασία αρχίζει να παίρνει μορφή. "Οργωσα", κατά την προσφιλή μου πρακτική, το θέρετρο και, ένα απόγευμα, έχοντας μόλις τελειώσει την περιπλάνησή μου, την ώρα της ρέμβης, είδα το resort να φαντάζει μπροστά μου σαν μία πραγματική οάση».

Έχετε ασχοληθεί πολύ με τις υδατογραφίες (ακουαρέλες). Τι είναι αυτό που σας γοητεύει σε αυτές;
«Οι υδατογραφίες αποτελούν πλέον το ήμισυ, τουλάχιστον, της καλλιτεχνικής μου παρουσίας. Οχι της δημιουργίας, αλλά της παρουσίας. Αυτό είναι το τίμημα της επιτυχίας. Δεν μπορείς

Σε ένα ιστορικό σημείο της Αθηναϊκής Ριβιέρας, εκεί όπου κάποτε μεσουρανούσαν τα «Αστέρια» της Γλυφάδας, ξεκίνησε τη λειτουργία του το all-day εστιατόριο Bungalow 7, από όπου ο σεφ Ντίνος Φωτεινάκης σερβίρει το πολυσυλλεκτικό μενού του.

● Το πρώτο πράγμα που αντικρίζει κανείς μπαίνοντας στο Bungalow 7 είναι η θάλασσα στο βάθος.

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΓΕΥΣΕΙΣ ΚΑΙ 70s FEELING

ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΤΙΑΝΑ ΚΑΡΤΣΑΓΚΟΥΛΗ

Με μια μεγάλη είσοδο, μιμησιατικής αισθητικής, στολισμένη με έργα τέχνης ελλήνων καλλιτεχνών, έναν όμορφο κήπο στα δεξιά και τη θάλασσα να «κλέβει» στο βάθος τις εντυπώσεις, το Bungalow 7 καταφέρνει αμέσως να «οβήσει» τον έξω κόσμο από τη μνήμη – και το σώμα – του επισκέπτη του. Ξεχνά αυτομάτως κίνηση, καύσιμα, τις υποχρεώσεις της καθημερινότητας, καθώς βρίσκεται στον χώρο των πάλαι ποτέ «Ασπεριών» της Γλυφάδας, εκεί όπου ολοκλήρωσε το αθηναϊκό τζετ σερβίς – και όχι μόνο –, από το 1958 έως τη δεκαετία του 1970, έφτανε από κάθε γωνιά για να απολαύσει το μπάνιο του, να γευθεί τα εκλεκτά εδέσματα και να μείνει στις θρυλικές καμπάνες – «bungalows» – που ήταν ό,τι πιο σύγχρονο και πολυτελές είχε να προσφέρει η εποχή. Εκεί ήταν που ο μεσήλικας Λάμπρος Κωνσταντάρας προσπαθούσε να φοιτηθεί τη νεαρή Νόρα Βαλασάμη στην ταινία «Κάτι κουρασμένα παλικάρια» ή που ο «μαμά-

κίας» Κώστας Βουτσάς παραπονιόταν στην πολύτισσα μαμά του, Μαίρη Μεταξά, για τη νέα του σύζυγο, Μάρθα Καραγιάννη, στη «Νύχτα Γάμου», και εκεί που μεγάλα αστέρια του ελληνικού πενταγράμμου διασκεδάζαν την ελίτ της πόλης. Τιμώντας την ιστορία του χώρου, οι άνθρωποι του Ομίλου Παπαθεοχάρη και της Grivalia, δημιούργησαν ένα all-day εστιατόριο – στο σημείο όπου βρισκόταν η ιστορική ταβέρνα του συγκροτήματος –, που να αναδεικνύει την αισθητική εκείνης της εποχής, λίγο πριν από τα 70s, που τα «Αστέρια» βρισκόταν στο απόγειό τους. Ο Απόλλων Παπαθεοχάρης εμπνεύστηκε και επιμελήθηκε σχεδιαστικά τον χώρο και τα έργα τέχνης, ενώ το αρχιτεκτονικό δίδυμο Λίλα Σαραντίτη και Κάτια Τσουήνη (ST-architects) υπογράφουν τα custom-made έπιπλα και την εσωτερική διακόσμηση. «Τα φτιάξαμε έτσι ώστε να ταιριάζουν όλα μεταξύ τους, από τα χαλιά μέχρι τα δέρματα των καθισμάτων και τους πάγκους των μπαρ. Τα έπιπλα και τα φωτιστικά είναι επανεκδόσεις των 70s και

● Τα ξύλα των επίπλων είναι όλα teak, ενώ ο πάγκος του bar από όνυχα.

● Η τεράστια υπερυψωμένη πισίνα καταλήγει στο Jacuzzi-spa που βρίσκεται στην άκρη.

PASTA CALAMARI - ΣΠΑΓΓΕΤΙ ΜΕ ΜΕΛΑΝΙ ΣΟΥΠΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΛΑΜΑΡΑΚΙΑ

Προετοιμασία - Παρασκευή 40'

ΥΛΙΚΑ (για 1 μερίδα)

60 γρ. καλαμάρι
30 γρ. κολοκυθάκι
30 γρ. τσορίθο
110 γρ. спаγγέτι με μελάni σουπιάς
5 γρ. κόκκινη πιπεριά τσίλι
5 γρ. σκόρδο
10 γρ. κρεμμύδι εσαλότ
20 γρ. ελαιόλαδο
2 γρ. μπούκοβο
60 ml ζωμός ψαριού
20 γρ. βούτυρο (προαιρετικά)
5 γρ. σχοινόπρασο
Ξύσμα από 1 λάιμ
Αλάτι & πιπέρι

ΕΚΤΕΛΕΣΗ

Καθαρίζουμε καλά το καλαμάρι και κρατάμε μόνο το σώμα του, χωρίς το δέρμα. Στη συνέχεια το κόβουμε εμινσέ (σε λεπτές λωρίδες). Κάνουμε το ίδιο με το κολοκύθι και το τσορίθο. Κόβουμε μπρινουάζ (σε πολύ μικρούς κύβους) την πιπεριά, το σκόρδο και το κρεμμύδι. Βράζουμε το спаγγέτι για 6 λεπτά (ο χρόνος μετράει αφού βράσει το νερό).

Ζεσταίνουμε το ελαιόλαδο σε ένα μεγάλο, βαθύ τηγάνι και σοτάρουμε το σκόρδο, την πιπεριά και το κρεμμύδι. Μόλις μαραθούν, προσθέτουμε πρώτα το κολοκύθι να σοταρισθεί, μετά το τσορίθο και στο τέλος το καλαμάρι. Αλατοπιπερώνουμε και προσθέτουμε και το μπούκοβο. Προσθέτουμε τον ζωμό ψαριού και τα ζυμαρικά που βράσαμε. Μόλις βράσουν μαζί όλα τα υλικά, ανακατεύουμε με μία τσιμπίδα ώστε να αποφύγουμε το σπάσιμο του спаγγέτι. Συνεχίζοντας το ανακάτεμα, προσθέτουμε το βούτυρο για να δέσει όμορφα η σάλτσα μας. Αν δεν θέλουμε να βάλουμε βούτυρο, μπορούμε να το αντικαταστήσουμε με ελαιόλαδο. Σερβίρουμε σε ένα πιάτο και πασαλίζουμε με ψιλοκομμένο σχοινόπρασο και λίγο ξύσμα από ένα lime.

ΓΕΡΕΒΑΝ

ΜΙΑ ΠΟΛΗ ΓΕΜΑΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η πρωτεύουσα της Αρμενίας συμβιώνει με το παρελθόν, αλλά ξέρει να ζει στο παρόν και να χτίζει το μέλλον.

ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΡΙΑΕΝΑ ΑΣΤΡΑΠΕΛΑΟΥ

Όπου και να πας, σε ακολουθεί το Αραράτ. Με το αδρό του περίγραμμα μόλις να διακρίνεται μέσα στη θολή, πνηγρή ατμόσφαιρα του καυτού καλοκαιριού που πυρώνει τους πολυσύχναστους δρόμους του Γερεβάν, το βιβλικό όρος που είναι ταυτόσημο με τον αρχαίο αρμενικό πολιτισμό στέκει σε απόσταση επιβλητική και σε τουρκικό έδαφος, ένας σιωπηλός

μάρτυρας και φορέας μιας ταραχόδου εθνικής ιστορίας.

Δεν ξέρω ποιος είναι ακριβώς ο λόγος που νιώθεις οικειότητα και συγκινείσαι όταν βρίσκεσαι στο Γερεβάν στον Νότιο Καύκασο, μόλις δυόμισι ώρες από την Αθήνα με το αεροπλάνο, αλλά σε ένα γεωγραφικό σημείο-φωτιά, περιστοιχισμένο από την Τουρκία, τη Γεωργία, το Ιράν και βεβαίως το Αζερμπαϊτζάν, όπου εκδηλώνονται οι πιο πρόσφατες εχθρο-

πραξίες για την εδαφική κυριότητα του περικλειστού Ναγκόρνο-Καραμπάχ στα ανατολικά της χώρας. Μπορεί να οφείλεται στις εφραπτόμενες διαδρομές Ελλήνων - Αρμενίων, κυρίως όσον αφορά παραγνωρισμένες γενοκτονίες, μπορεί να είναι η σύμπτωση που ενώνει τις μικρές, περιφερειακές και ομόθρησκες χώρες, οι λαοί των οποίων έχουν συνυπάρξει και έχουν ανταλλάξει δημιουργικά γεύσεις και μουσικές, τέχνες και χορούς. Καθώς όμως περπατάς ελεύθερα και χωρίς τον παραμικρό φόβο ως γυναίκα ελαφρά ενδεδυμένη στους 35 βαθμούς Κελσίου, που είναι πλέον μια μέση θερμοκρασία στα καυτά καλοκαίρια, νιώθεις ότι το Γερεβάν είναι μια πόλη του 21ου αιώνα που δεν αναπαύεται μόνο στις δάφνες του ένδοξου παρελθόντος της, 3.500 χρόνων παρακαλώ. Και ας κοιτάξει προς τα πίσω με λαχτάρα, αν κρίνει

● Γενική άποψη του Γερεβάν, με το όρος Αραράτ να φαίνεται στο βάθος όπως ορθώνεται στα 5.137 μέτρα και σε τουρκικό έδαφος.

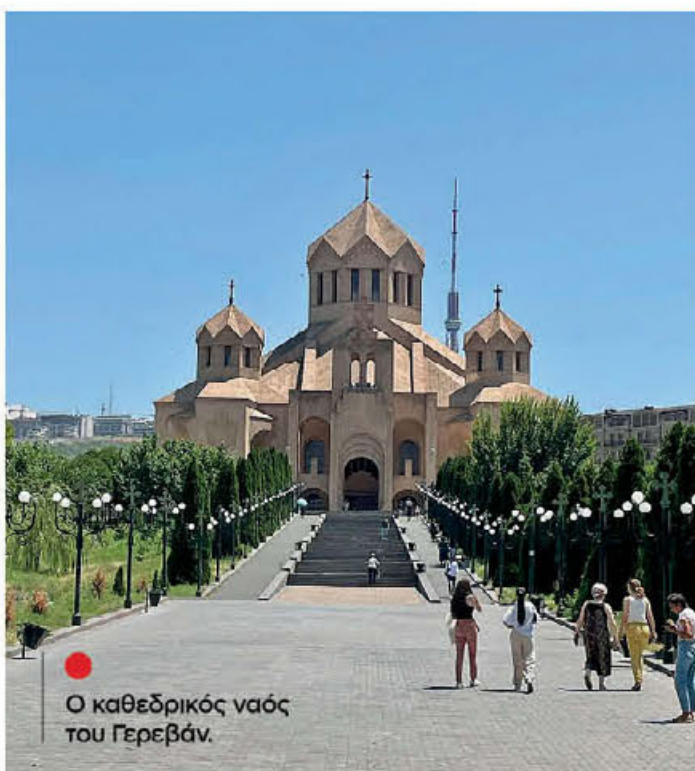

● Το άγαλμα του Αλεξάντερ Ταμανιάν, αρχιτέκτονα της νέας πόλης του Γερεβάν, και το Cascade Complex στο βάθος.

● Το μεγάλης σπουδαιότητας Μουσείο Χειρογράφων Ματενανταράν ή Ινστιτούτο Αρχαίων Χειρογράφων «Μεσρόπ Μαστότς».

● Το μνημείο προς τιμήν του πιανίστα Αρνο Μπαμπτζιανιάν (1921-1983) δίπλα στο κτίριο του Εθνικού Ακαδημαϊκού Θεάτρου Οπερας και Μπαλέτου.

● Ο καθεδρικός ναός του Γερεβάν.

κανιάν το 1967 και το επισκέπτονται χιλιάδες Αρμένιοι κάθε χρόνο στις 24 Απριλίου, ημέρα μνήμης της Γενοκτονίας. Το αντίστοιχο Μουσείο (Armenian Genocide Museum-Institute) εγκαινιάστηκε στην 80ή επέτειο της μαζικής εξόντωσης, το 1995. Υπάρχει και το εντυπωσιακό κτίριο του Εθνικού Ακαδημαϊκού Θεάτρου Οπερας και Μπαλέτου, και αυτό έργο του Ταμανιάν, που χτίστηκε το 1933 προς τιμήν του Αλεξάντερ Σπενταριάν, ιδρυτή της αρμενικής εθνικής συμφωνικής μουσικής. Εκεί παρουσιάζονται παραστάσεις χορού, όπερας ή και μιούζικαλ – το πρόγραμμα του Ιουλίου περιλάμβανε, για παράδειγμα, έργα με μουσική Αράμ Χατσατουριάν (1903-1978), ενός από τους κορυφαίους σοβιετικούς συνθέτες, αλλά και ένα μιούζικαλ για τη ζωή του Τουλούζ-Λотреκ σε μουσική Σαρλ Αζναβούρ (να τος πάλλι!). Υπάρχει επίσης το μεγάλης σπουδαιότητας Μουσείο Χειρογράφων Ματενανταράν ή Ινστιτούτο Αρχαίων Χειρογράφων «Μεσρόπ Μαστότς». Ο οποίος Μεσρόπ Μαστότς υπήρξε ο δημιουργός του αρμενικού αλφαβήτου, γιατί βέβαια οι Αρμένιοι διαθέτουν και αυτή την ιδιαιτερότητα. Το γιγαντιαίο άγαλμά του βρίσκεται στην είσοδο του εντυπωσιακού μουσείου, το οποίο είναι το μεγαλύτερο αποθετήριο αρχαίων αρμενικών χειρογράφων και βιβλίων στον κόσμο (χρονολογούνται από τον 5ο έως τον 18ο αιώνα).

Το αρχιτεκτονικό παράδοξο

Όμως αν μιλάμε για «εντυπωσιακό», «μεγαλομανές», «εξωπραγματικό», τότε πρέπει να περιγράψουμε το Cascade Complex. Ένα σύμπλεγμα που εικονοποιεί στον νου αθέατα μυστήρια και θαύματα όπως οι Κρεμαστοί Κήποι της Βαβυλώνας. Το οραματίστηκε ο αρχιτέκτονας Αλεξάντερ Ταμανιάν το 1924 ως μια καταπράσινη περιοχή με καταράκτες και κήπους, αλλά δεν το είδε να υλοποιείται. Το μεγαληπήβολο πρότζεκτ αναβίωσε στα τέλη των 70s από τον επικεφαλής αρχιτέκτονα της πόλης Τζιμ Τοροσιάν, ο οποίος πρόσθε-

κανείς από τη λατρεία για τον πανταχού παρόντα Σαρλ Αζναβούρ, τον αρμενικής καταγωγής «γάλλο Φρανκ Σινάτρα», τον οποίο συναντάς μέσα από αφίσες, οδούς και πλατείες βαπτισμένες στη μνήμη του. Η «ροζ πόλη», όπως λέγεται το Γερεβάν χάρη στον τόφο, τη ροδαλή ηφαιστειακή ιζηματογενή πέτρα από την οποία έχουν κτιστεί τα περισσότερα κτίριά του, σφύζει από ζωή που μοιάζει να έχει ανθρώπινους ρυθμούς και να μην είναι προσανατολισμένη με λυσοαλέο τρόπο προς τον τουρισμό. Το νιώθεις στα πολύβουα εστιατόρια και cafés της – όπου σερβίρονται και κρύοι καφέδες! –, στα πολυάριθμα πάρκα και στα παιχνιδιάρικα σιντριβάνια της, όπου ο κόσμος εκμεταλλεύεται τον άπλετο διαθέσιμο δημόσιο χώρο. Είτε για να χαλαρώσει, θαυμάζοντας τους πίδακες που χορεύουν στους ρυθμούς κλασικής μουσικής στην κεντρική Πλατεία

Δημοκρατίας, η οποία περιοσιχίζεται από σημαίνοντα κτίρια, όπως εκείνα της Εθνικής Πινακοθήκης και του Κρατικού Μουσείου Αρμενικής Ιστορίας, είτε για να δροσιστεί όπως κάνουν παιδιά της πόλης από τις σπύλες νερού που αναβλύζουν στο πάρκο Ντιάνα Αμπκάρ, βαπτισμένο προς τιμήν της πρώτης αρμένισσας γυναίκας διπλωμάτισσας, η οποία έζησε την περίοδο 1859-1937.

Μνημεία και επιβλητικά κτίρια

Το Γερεβάν, πόλη της χώρας που έχει ακρωτηριαστεί επανειλημμένα, μεταξύ της Οθωμανικής και της Περσικής Αυτοκρατορίας, μεταξύ Ρωσίας και Τουρκίας, έγινε πρωτεύουσα μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Για την πιο πρόσφατη εικόνα της είναι υπεύθυνος ο αρχιτέκτονας Αλεξάντερ Ταμανιάν (1878-1936), ο οποίος την περίοδο που η Αρμενία ήταν μία από τις

15 Σοβιετικές Δημοκρατίες της ΕΣΣΔ τη μετέτρεψε σε μια μοντέρνα μητρόπολη, γκρεμίζοντας πολλά από τα παλαιότερα κτίρια για να τα αντικαταστήσει με σοβιετικού τύπου αρχιτεκτονήματα, με τη γνωστή μονολιθική μεγαλοπρέπεια, αλλά όχι με το ίδιο μουντό γκρι – ας όψεται η προαναφερθείσα ηφαιστειακή πέτρα. Οπότε το σοβιετικό παρελθόν της πόλης δεν το λες και διακριτικό, τα κτίρια σχεδιάστηκαν για να εντυπωσιάζουν και να προκαλούν δέος (και φόβο;). Ωστόσο στην περίπτωση του Γερεβάν υπάρχουν δείγματα αυτής της μεγαλομανίας που βρίσκονται σε αγαστή σχέση με το περιεχόμενό τους. Όπως το Μνημείο που είναι αφιερωμένο στα θύματα της Γενοκτονίας των Αρμενίων από τους Τούρκους την περίοδο 1915-17. Χτίστηκε στον λόφο Τσιπερνακαμπέρντ σε σχέδια του αρχιτέκτονα Αρθούρου Ταρ-